

Skilsmissejul med forældreøjne

Nu står den snart for døren igen. Julemåneden. Halleluja - hvilken fryd. Allerede nu pirrer julemusik mine øregange, min mavesæk har modtaget den første sending æbleskiver og julepynt- og lys i bybilledet gør mig varm indeni. I bedste Ole Henriksen stil fristes jeg til at råbe I LOVE IT! I min verden er december måned bare noget helt specielt.

Multifarvet juletræ og kronisk gløgg-salighed

Glæden ved alle december løjerne deler jeg med min 12-årige datter: besøg af nissen Niels og juletræet fra Harald Nyborg, der i løbet af pyntningen skifter farve fra grønt til multifarvet. Granduft, julekalender på tv og chokoladecalender, der hiver selv den mest trætte nissepige ud af dynerne. Det hele præger på forunderlig vis billedet i skønne 24 dage i træk. Læg dertil lidt mere knas end mine sideben egentlig har godt af og en tilstand af kronisk gløgg-salighed. Så er det atter jul i det lille hjem.

På egne juleben

Duften af gran mister dog lidt af sin julemagi, når jeg kommer til at tænke på, at jeg i år må stå på egne ben juleaften. Hvert andet år er det nemlig min datters far, der er velsignet med hendes store smil, røde kinder og spændt funklende øjne, når gaverne skal pakkes op. Skilsmissevirkeligheden kan ikke gemmes bag kurve, kugler, fugle og flag. Jeg har prøvet i snart ti år, men den er kommet for at blive, og det er ekstra tydeligt, når det ikke er 'min jul'.

Din-jul-mit-nytår...og omvendt

Så drømmer jeg mig tilbage til *last christmas*, hvor julen var helt perfekt, fordi min prinsessenisse dansede om samme juletræ som mig. Spørgsmålet er, om jeg nogensinde indgår forlig med den tanke, at der hvert år er X dage og Y oplevelser med min datter, jeg ikke er en del af? Jeg tror det egentlig ikke. Det kan godt være svært for dem, der ikke er ramt af din-jul-mit-nytår-og-omvendt syndromet, at forstå. Nu må du da snart være kommet videre, står ofte at aflæse i blikket på udenforstående.

Det er jo kun nogle få dage

Folk omkring mig, prøver i den bedste mening at muntre mig op. 'Hun har det jo godt, hvor hun er', 'Så har du hende heldigvis til nytår' eller 'Det er jo kun nogle få dage, så er hun hjemme igen'. Og det hele er sandt. Jeg er fuldt ud bevidst om, at hun HAR det godt med sin far og hans familie. Hun har verdens bedste far-familie, og hun glæder sig til en stor jul, som jeg ikke kan fremtrylle på min side af familien. Men det ændrer ikke ved det faktum, at min jul ikke er det samme, når jeg ikke får stjålet sværen fra flæskestegen af min datter.

Hr. Santa eller La Santa

Når det er alene-jul, så har jeg mest af alt lyst til at smutte til Nordpolen og rydde op i Hr. Santas værksted eller rejse til La Santa og rydde op i de ekstra kilo, som konfekten har begavet mig med i løbet af december måned. Grannålene stikker i mit hjerte, når jeg er solo-nissemor. Odenses store juletræ på Flakhaven er bare lige en tand smukkere, når jeg ser det blive tændt med min datters hånd i min. Det er som om mit moderhjerte er smeltet ekstra meget sammen med lige præcis december måned og den tilknyttede højtid.

Falsk jul men ægte glæde

Så for mig er det i år den falske jul. Men det betyder heldigvis ikke, at glæden ved juleriet er falsk. Den er lige så ægte, helhjertet og gennemført som sidste år og året før det. Jeg har bobler i maven sammen med min datter, når hun frem til juleaften nøje undersøger, om Niels har været forbi med en pakke i løbet af natten. Som i mit barndomshjem er julepynten begyndt at have sin faste plads,

der vidner om, at alt er, som det *kan* være. Den gamle *playliste* med julemusik bliver fundet frem fra år til år og slår med MC Einars ord fast, at 'der er intet lavet om siden sidste år'.

Og så skal det jo nok gå alt sammen. De oplevelser, der – i selskab med min datter - får mit julehjerte til at slå hver december, kan en skilsmisse heldigvis ikke tage fra mig.